

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Söduri tagasitulek

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
A Soldier's Return
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by RaeAnne Thayne LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01434524
ISBN 978-9949-87-178-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Põldmarjamaja naiste sarja uue osateieni jõudmine tekitab minus elevust. Algne triloogia oli mulle südamelähedane ja aastate jooksul sain lugejatelt hulganisti soove naasta Oregoni kaunile kaljusele rannale. Olen kaua soovinud end Põldmarjamaja elanike elukäiguga kurssi viia. Vanade sõpradega taaskohtumine ja uute sõprade leidmine on olnud puhas rõõm.

Sündisin Kesk-Läänes ja veetsin enne Kaljumäestikku kolimist seal oma elu esimesed kolmteist aastat. Meie pere ei reisinud kuigi palju ja kui seda tehti, siis ainult lähipiirkonnas. Ookeanigi ei näinud ma enne, kui kolledži ajal.

Seistes liival ja vaadates piiritut laotust, armusin sellesse. Ma jumaldan mägesid, kus elan, ega ole kindel, kas suudaksin alaliselt kuskil mujal elada, aga mu abikaasa teab, et vähemalt korra aastas vajan mingitki tervendavat reisi ookeani äärde. Seda raamatut kirjutades ja külastades rannikul oma kõige lemmikumaid paikasid kogu maailmas, meenusid mulle kõik need asjad, mille pärast ma veteavarust armastan.

Head lugemist!

RaeAnne

Pühendatud Jill Shalvisele ja Marina Adairile.
Armastan meie mereäärseid seiklusi!

ESIMENE PEATÜKK

Mõnel päeval jõudis tüdruk punkti, kus tema parim lahendus oli probleemide eest ära joosta.

Melissa Fielding lõpetas järjekordse tulutu kõne oma ärritava eksmehega, hingas korra sügavalt ja vabastavalt sisse-välja ning tõmbas seejärel jalga oma lemmikpaari jooksukingi.

Jah, tal oli miljon asja teha. Pesukorv ajas üle ääre, arved ootasid maksmist, mustad nõud täitsid kraanikaussi ja ta pidi vähem kui kahe tunni pärast olema arstikabinetis, kus ta töötas.

Miski sellest polnud praegu tähtis. Temas voogas praegu liiga palju energiat, laine laine järel, nagu Cannon Beachi piitsutav meri tormi ajal.

Isegi Põldmarjamaja, tohutu Victoria-aegne majamürakas, kus ta tütreaga elas, näis praegu liiga väike.

Ta vajas selle energia maandamiseks veidi tublit rasket trenni, sest vastasel korral on ta tööl stressis ja vihane.

Nad olid Codyga olnud kolm aastat lahutatud ja lahus elanud juba neli aastat, aga mees suutis teda endiselt rohkem närvi ajada kui keegi teine maailmas. Õnneks oli nende seitsmeaastane tütar Skye koolis ega pidanud olema tunnistajaks vanemate järjekordsele vaidlusele.

Melissa tõmbas korteriukse lahti ja suundus välisukse poole, kui see väljastpoolt avati. Rosa Galvez, sõber ja põhimõtteliselt tema majaperenaine, kes kolme korteriga maja oma tädi eest haldas, astus sisse, käed poekottidega koormatud.

Sõber heitis Melissa näole ühe pilgu ja kortsutas kulmu. „Ahah. Halb hommik?“ küsis Rosa, armsatel näojoontel murelik ilme.

Nüüd, kus kõne oli lõppenud, jahtus Melissa viha paari kraadi võrra, kuid rahutu energia särises ja susises temas edasi nagu mahakukkunud elektriliinis.

„Tead küll, kuidas see käib. Viis minutit telefonivestlust eksiga ja ma pean kas millelegi virutama, veetma tunni joogat tehes või minema rannale vihaselt jooksuma. Vaba tundi pole mul võtta ja virutamine annaks vastupidise efekti, seega jooksmine jäi peale.“ Melissa võttis Rosalt kaks toidukotti ja suundus trepist üles kolmandale korrusele tema korterisse.

„Jookse minu eest ka paar miili, eks?“ palus Rosa.

„Vabalt.“

„Mida ta seekord tahtis?“

Melissa ohkas. „Pikk jutt.“ Ta ei tahtnud sõbrale Cody üle kurta. See tekitas temas kibestunud ja väiklase tunde ja ta polnud selline, ainult häiritud kõigist katteta lubadustest ja lõpututest pettumustest.

Süütunne, vana soovimatu kaaslane, koputas talle õlale. Tütar armastas isa puudustest hoolimata. Skye ei näinud seda, mida Melissa, et, ehkki kõigest seitsmene, oli Skye ilmselt täiskasvanum kui tema lõbujanune ja põnevust otsiv isa.

Melissa lükkas süütunde kõrvale ja tuletas endale meelde, et ta ei saa mineviku vigadega midagi ette võtta, aga peab püüdma anda lapse nimel oma parima.

Rosa avas ukse oma ruumikasse, paljude akendega korterisse ja Melissat ei üllatanud, et Rosa armastatud koer, Iiri setter nimega Fiona, otse sealsamas ootas.

„Kas võin Fiona jooksma kaasa võtta?“ küsis ta mõtteuiu ajel, kui oli kotid kööki maha pannud.

„See oleks tore!“ vastas Rosa. „Me pidime jalutama minema, kui olen toidukraami ära pannud, aga jooksmine meeldiks talle rohkem. Aitäh! Rihm on konksu otsas.“

Sõna „rihm“ kuuldes kalpsas Fiona ukse juurde ja lõi väikest keerlevat rõõmutantsu, mis leevendas Melissa halba tuju veelgi.

„Teeme ära, kullake,“ ütles ta, haaras ukse kõrvalt rihma ja haakis Fiona ristikurohelise kaelarihma külge.

„Aitäh sulle selle eest. Lõbutsege.“ Rosa avas neile ukse ja tugev koer sikutas Melissat trepi poole. Ta viipas sõbrale ning kiirustas koos koeraga välja.

Aprillihommik oli üks neid harvu ja imelisi päevi Oregoni rannikul, mil emake loodus oli otsustanud, et lõpuks on aeg tõsiselt kevadiseks muutuda. Päike sädeles veel ja kõik värvid näisid eelmiste päevade vihmast küllastunud ja erksad.

Põldmarjamaja hooldatud aed oli pilgeni täis lõhnavaid lilli – kirsioisi, magnooliaid, kameeliaid. See oli puhas rõõm. Melissa hingas taevalikku lõhna sisse, nautides mere, liiva ja muid lõhnu, mis olid tema lapsepõlve-mälestuste lahutamatu osa.

Fiona sikutas rihma, sundides Melissat tempot üles võtma. Jah. Hea jooks oli just see ravim, mille ta endale välja kirjutas.

Teed mööda värava poole minnes märkas ta Soniat, Põldmarjamaja kolmandat üürnikku, kes tegeles lavendlipeenraga, mis polnud veel õide puhkenud.

Sonia oli huvitav tegelane. Ta polnud just otseselt jämeda käitumisega, aga hoidis omaette ning oli seda teinud kõik need seitse kuud, mil Melissa tema allkorteris oli elanud.

Melissa tundis alati tohutut süüd, kui vaatas teist naist trepist oma teise korruse korterisse ronimas, peatudes sageli trepimademel, et puhata. Ta ei teadnud, milline tervisehäda Sonial oli, aga millegagi ta ilmselgelt võitles. Ta lonkas ning Rosa oli Melissale kord rääkinud, et tal on nägemisprobleemid, mille tõttu ta ei saanud autot juhtida.

Kohe pärast sissekolimist oli Melissa pakkunud korterite vahetamist, et Sonia ei peaks nii palju ronima, aga too oli keeldunud.

„Ma vajan... treenimist,“ oli Sonia oma katkendliku veidrakõlalise häälega lausunud. „Trepist ülesminek on hea... füüsiline pingutus... minu jaoks.“

Melissa pidi imetlema, et keegi soovis end mugavustsoonist välja rebida pelgalt lootusest, et see on talle kasuks.

See oli talle hea õppetund. Ta raiskas kaugelt liiga palju energiat, elades valusalt üle tõsiasja, et elu polnud läinud täpselt nii, nagu ta oli kavandanud, et mõned tema unistused olid osutunud pettumuseks.

Ehk oli tal aeg lõpetada tujutsemine asjade üle, mis ei allunud tema kontrollile, ja Sonia moodi haarata

igast pakutavast võimalusest sundida end mugavustsoo-
nist välja astuma. Ta pidi õppima olukordadest parimat
võtma, lihtsalt nautima hunnitut aprillipäeva.

„Ilus hommik, kas pole?“

„Kaunis,“ vastas Sonia oma vildaka naeratusega.
„Tere... Melissa. Tere... Fiona.“

Ta sügas koera lõua alt ja sai Fionalt vastutasuks laia
koeranaeratuse.

Ehkki Iiri setter elas Rosa juures, näis rõõmsameelne
koer pidavat kõiki Põldmarjamaja elanikke oma karja
liikmeteks. Selline jagatud hooldus sobis Melissale hästi.
Tütar oli koera luninud alates lahtusest. Skye oli vai-
mustuses, kui nad Põldmarjamajja kolisid ja avastasid,
et Rosal on koer, keda ta hea meelega jagab. See andis
eelise omada koera ilma alalise vastutusega.

See oli veel üks asi, mille eest kaunil kevadhommikul
tänuolik olla. Tal oli olnud õnne leida vaba korter Põld-
marjamajas, kui nad Skyega pärast pikki rännuaastaid
tagasi tulid. See oli peaaegu nagu väike ime, sest eelmine
üürnik oli abiellunud ja kolinud välja nädal enne seda,
kui Melissa kodulinna naasis ja elukohta otsima asus.

Ta ei teadnud, kas see oli saatus või ettemääratus või
õnn või lihtsalt keegi neid valvamas. Ta teadis ainult, et
tema ja Skye olid viimaks leidnud paiga, kus juuri ajada.

Ta jooksis kiiresti, päike nägu paitamas, lained vaik-
selt loksumas ja liiv jooksukingade all krudisemas. See
kõik aitas tal rahuneda.

Selleks ajaks, kui nad Fionaga olid jooksnud poolteist
miili ranna lõpuni ja ta tagasi pöördus, oli kogu tusk
temas lahtunud ning ta keskendus hoopis endorfiinidele,
mida sai jooksmisest ja rõõmust elada nii ilusas kohas.

Ta peatus korraks, et hinge tõmmata, vaatas eemal vees olevaid Oregoni ranniku siinsele piirkonnale nii omaseid, turritavaid heinakuhilaid meenutavaid kaljurünki ja järske rohelisi mägesid idas.

Nii hea oli kodus olla. Siin oli tal sõpru, sidemeid. Isa oli maetud siiasamasse lähedale. Ema ja kasuisa olid suure osa ajast siin, ehkki nad olid äsja ostanud autosuvila ja olid mitmekuulisel ringreisil läbi riigi.

Ta oleks arvanud, et abielu Melissa sõjaväelasest isaga on ema seiklushimu rahuldanud, aga ilmselt mitte. Varsti on nad siiski tagasi.

Melissa ei kadestanud neid. Pärast kolimist uude sõjaväebaasi iga paari aasta tagant terve lapsepõlve aja ja seejärel Codyle ühelt mandrilt teisele järgnemist meeldis talle paigal püsida. *Siin* kohas. Ta oli sellest puudust tundnud rohkem, kui ta taibanud oli, kuni otsustas Skye siia tuua.

Ta oleks pidanud seda juba aastate eest tegema, mitte üritama kogu jõust Skye pärast oma endise abikaasa lähikonnas püsida. Oahul, mehe treenimise baaslaagri asukohas elamine oli talle meeldinud, aga selle elu hind oli liiga kõrge. Enamik tema meditsiiniõe palgast kulus elukohale ja ülejäänud läks toidu peale.

Kui mees otsustas mõtte ajel Lõuna-Ameerikasse kolida, oli Melissa lõpuks käed tõstnud ja otsustanud talle mitte järgneda. Selle asemel oli ta asjad viimaseks kolimiseks kokku pakkinud ja tulnud koju Cannon Beachi.

Ta jätkas jooksmist, soovimata kulutada oma vigadele mõtlemisele rohkem aega, kui ta juba sel hommikul oli teinud.